

[Socialministeren.]

en af de allernærmeste Dage, og at jeg allerede i Udvalget har gjort Rede for Grundene til Sættelsen af den tidligere Kommission. Naar det ærede Medlem mener, at jeg har gjort mig selv en Bjørnetjeneste ved ikke i denne Kommission i sin Tid at have indsat Repræsentanter for de samvirkende Sogneraadforeninger og for Amdsraadene, kender det ærede Medlem altsaa fra Udvalgsbehandlingen mine Grunde hertil. Men jeg tror i øvrigt, at det ærede Medlem overvurderer disse Institutioners Aandslivlighed og Letbevægelighed, naar hun synes at mene, at deres principielle Synspunkter skulde ændres efter Hensynet til, om de har haft en Mand siddende i dette Udvalg eller ej. For øvrigt skal jeg lade det ærede Medlems Udtalelser, der jo nærmest formede sig som en af hende foranstaltet privat Førstehandling af det Forslag, som alle vi andre har været enige om netop skulde direkte til Udvalgsarbejdet, ligge, eller rettere opsætte Diskussionen om dem, til det eventuelt viser sig, om der overhovedet er nogen Grund til at diskutere dem, naar Forslaget forhaabentlig snart kommer til anden Behandling her.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt fremsatte dels forskellige Betragtninger over Arbejdsløsheden, Betragtninger, som jeg har læst med Interesse, men som ikke giver mig som Socialminister nogen Grund til nærmere Drøftelse ved denne Lejlighed, dels ligesom det ærede Medlem Hr. P. Mortensen nogle Udtalelser om Krigsinvaliderne og deres Enkers Forhold. Det er rigtigt, at jeg er beskæftiget med dette Spørgsmaal, jeg er for øvrigt naaet saa vidt, at jeg har et nyt Forslag liggende i Korrektur, men de sidste 14 Dages forcerede Arbejde har ikke givet mig Tid til en nærmere Gennemlæsning af det, selv om jeg allerede er blevet klar over, at det er ret indgaaende, ret vidtgaaende Krav, der stilles fra Krigsinvalidernes Side, og at det er et ret vanskeligt Lovgivningsomraade. Imidlertid skal jeg snart se at faa lagt den sidste Haand paa Værket. Jeg har for øvrigt lovet, forinden Forarbejderne afsluttes, at drøfte Forslaget med Krigsinvalidernes Repræsentanter, og det skal forhaabentlig ikke vare saa længe, før Forslaget kan ligge paa Rigsdagens Bord i den Skikkelse, hvori man mener at kunne udforme det, naar der baade skal tages Hensyn til den Sympati, som disse Krigens Ofre med Rette har Krav paa, og samtidig til de vanskelige økonomiske Forhold, som jo paa ingen Maade blot tillader Regering og Rigsdag selv i denne Sag at betragte sig som

Indsamlere af alle de Krav, der overhovedet kan stilles fra Krigsinvalidernes eller disses Enkers og paarørendes Side, af hvilke for øvrigt beklageligvis adskillige fører et Sprog, som i hvert Tilfælde ikke jeg lader mig paavirke af, og jeg haaber, det samme gælder det ærede Medlem Hr. P. Mortensen, hvis mange kritiske Bemærkninger jeg imidlertid skal tage op til Undersøgelse, inden Sagen forelægges for Rigsdagen.

Dernæst dvælede det ærede Medlem Hr. Schmidt ved — eller man kan sige fremførte en Klage fra — den Gruppe af Personer, der i det tyske Styres Tid var forsikret mod Alderdom og Invaliditet. Disse Mennesker har flere Gange direkte indsendt Andragende til Ministeriet, hvori der ankes over, at de ikke faar de Forsikringsydelse, som de har betalt Præmier til i den tyske Tid. De har af Ministeriet forlangt, at der gives dem Adgang til at fortsætte de gamle Forsikringer, saaledes at de til sin Tid kan faa udbetalt de Ydelser, de altid har regnet med. Danmark skulde efter deres Mening — og det synes, som om det ærede Medlem Hr. Schmidt, om end i forsigtige Vendinger, dog deler deres Synspunkter — ikke have efterkommet de Forpligtelser, der er paalagt os i Versaillestraktatens Artikel 312 og i Overenskomsten med Tyskland af 10. April 1922, og det ærede Medlem henviste til, at saavel Polen som Frankrig har efterkommet tilsvarende Bestemmelser. Sønderjyllands Stilling i den danske Socialforsikring ordnede ved Love af 28. Juni 1920, og heri fastslog man straks, at enhver, der havde en aktuel Ret til Ydelser efter den tyske Socialforsikring, beholdt denne Ret ubeskaaret. Forholdet med Hensyn til den Gruppe af Personer, der ikke havde en aktuel Ret til at faa Forsikringsydelse udbetalt, er, som det nærmere er fastslaaet ved Bekendtgørelse Nr. 427 af 28. September 1921, dette, at de, der ikke kunde invalideforsikres efter den danske Lovgivning, har Adgang til at tegne en videre Forsikring, svarende til den tyske Forsikring, medens de, der kunde blive invalideforsikret efter den danske Lovgivning, altsaa Invalideforsikringsloven af 6. Maj 1921, blev henvist til at sikre sig ad denne Vej, altsaa til at gaa ind under de samme Vilkaar som den øvrige Befolkning her i Landet. Saafremt disse Personer havde Ret til ogsaa at fortsætte deres tidligere tyske Forsikring, vilde der blive Tale om en dobbelt Forsorg, og skulde de have haft Adgang til at tegne videre Forsikring, vilde det efter en af det sønderjydske Forsikringsudvalg foretagen skønsmæssige Beregning koste os netto ca. 250 000 Kr. aarlig.